

## פרק 70

### מימוש עצמי, חלק ה'

אפילו למי שהייתה סגנית המנהל במשך שלושה עשורים, ומורה לשינוי-צורה לפני כן, נדיר היה לראות את אלבוס דמבלדור ללא פתרון.

"...סוזן בונז, לבנדר בראון, ודפני גרינגרס, סיימה מינרווה. "עליי לציין גם, אלבוס, שתיאורה של העלמה גריינג'ר את הגישה הלא-תומכת לכאורה שלך – אני מאמינה שהביטוי שהשתמשה בו היה 'הוא אמר שאני צריכה לשמוח להיות סיד-קיק' – עורר עניין רב בקרב הילדות המבוגרות יותר. חלקן ניגשו אליי לשאול אותי האם האשמותיה של העלמה גריינג'ר נכונות, משום שהיא אמרה שאני הייתי שם."

הקוסם הזקן נשען לאחור בכיסאו הענק, עדיין מביט בה, עיניו נראות מהורהרות למדי מאחורי למשקפי חצי-הסרה.

"זה הציב אותי בדילמה מסוימת, אלבוס," אמרה פרופסור מקגונגל. פניה נותרו נייטרליות למדי, היא הקפידה על כך. "אני יודעת כעת שלא באמת התכוונת לרפות את ידיה של הילדה. אבל אתה וסוורוס אמרתם לי פעמים רבות שעל מנת לשמור סוד עליי לא להפגין שום סימן השונה מתגובתו של מישהו שבאמת אינו יודע. לפיכך לא נותרה לי ברירה אלא לאשר שתיאורה של העלמה גריינג'ר היה מדויק, ולזייף את מידת הדאגה ההולמת, עם נימה קלה של עלבון. אחרי הכל, לו לא הייתי יודעת שתמרנת במכוון את העלמה גריינג'ר, הייתי עלולה להתרגז למדי."

"אני... מבין," אמר הקוסם הזקן לאיטו. ידיו השתעשעו בהיסח הדעת בזקנו הכסוף בתנועות קטנות ומהירות.

"למרבה המזל," אמרה פרופסור מקגונגל, "עד כה פרופסור סיניסטרס ופרופסור ווקטור הן חברות הסגל היחידות שהחליטו לענוד את הסיכות של העלמה גריינג'ר."

"סיכות?" חזר הקוסם הזקן.

מינרווה שלפה דיסק כסף קטן שעליו ראשי התיבות ח"ק-גש"ם, הניחה אותו על שולחנו של אלבוס, ונגעה בו קלות באצבעה.

וקולותיהן של הרמיזיני גריינג'ר, פדמה פאטיל, פרוואטי פאטיל, לבנדר בראון, סוזן בונז, חנה אבוט, דפני גרינגרס וטרייסי דייוויס צעקו ביחד, "לא אסכים להיות שנייה, תנו לכל מכשפה משימה!"

"העלמה גריינג'ר מוכרת אותן בעבור שני חרמשים, והיא אמרה לי שכבר מכרה חמישים. אני מאמינה שנימפדורה טונקס, מהשנה השביעית בהפלפאף, מכשפת אותן בעבורה. לסיכום הדיווח," אמרה פרופסור מקגונגל בזריזות, "שמונה הגיבורות החדשות שלנו ביקשו רשות לערוך מחאה מול הכניסה למשרדך."

"אני מקווה," אמר אלבוס, מקמט את מצחו, "שהסברת להן ש–"

"הסברתי להן שיום רביעי בשעה 7 בערב זה בסדר," אמרה מינרווה. היא לקחה בחזרה את הסיכה משולחנו של המנהל, העניקה לאלבוס חיוך מתוק מדבש, ופנתה לעבר הדלת.

"מינרווה?" אמרה הקוסם הזקן מאחוריה. "מינרווה!"

דלת האלון נסגרה בחוזקה מאחוריה.

---

לא היה הרבה מקום בין קירות האבן שתחמו את המבואה למשרדו של המנהל, אז על אף שהרבה אנשים רצו לצפות במחאה, לא רבים הורשו לבוא. רק פרופסור סיניסטר ופרופסור ווקטור, שענדו את הסיכות, והמדריכות פנלופה קלירווטר ורוז בראון וג'קלין פירס, שענדו את הסיכות. מאחוריהן, פרופסור מקגונגל ופרופסור ספראוט ופרופסור פליטיק, שלא ענדו את הסיכות, בחנו את כל המאורע. הארי פוטר והמדריך הראשי של הוגוורטס היו שם, והמדריכים פרסי וויזלי ואוליבר ביטסון, כולם עונדים את הסיכות כדי להפגין 'סולידריות'. וכמובן, שמונה החברות המייסדות של ח"ק-גש"ם, שיצרו קו מפגינים ליד הגרגויילים עם השלטים שלהן. על השלט של הרמיוני, שחובר לידיית עץ שנראה כאילו הלכה ונעשתה כבדה ככל שהשניות עברו, נכתב לא סייד-קיק של אף אחד.

ופרופסור קווירל, שנשען בגבו על קיר האבן הרחוק והביט בהבעה שלא ניתנה לפיענוח. המורה להתגוננות השיג את אחת מהסיכות שלה, אם כי היא מעולם לא מכרה לו אחת; והוא לא ענד אותה, אלא השתעשע בה בעצלתיים ביד אחת.

כל הרעיון הזה נראה כמו רעיון הרבה יותר טוב לפני ארבעה ימים, כששלהבות התרעומת שלה בערו בחוזקה, והיא ניצבה מול המחשבה של לעשות את זה בעוד ארבעה ימים במקום עכשיו.

אבל היא מוכרחה להמשיך הלאה, משום שזה מה שגיבורות עושות, הן ממשיכות הלאה, וגם משום שהיה נורא פי אינסוף לומר לכולם שהיא מבטלת את העניין. הרמיוני תהתה כמה מעשי גבורה נעשים מסיבות כאלה. ברוב הספרים לא נכתב "והם סירבו להרים ידיים, לא משנה עד כמה זה היה נכון, משום שזה היה מביך מדי"; אבל הרבה מאוד היסטוריה נעשתה הגיונית יותר ככה.

בשעה 7:15 בערב, פרופסור מקגונגל אמרה לה, המנהל דמבלדור יירד לדבר איתן לכמה דקות. פרופסור מקגונגל אמרה לה לא לפחד - המנהל הוא אדם טוב עמוק בפנים, והם קיבלו את אישור בית הספר כמו שצריך כדי לקיים את המחאה.

אבל הרמיוני הייתה מודעת היטב שאפילו אם עשתה זאת עם אישור חתום, היא עדיין 'מתנגדת לסמכות'.

אחרי שהחליטה להיות גיבורה, הרמיוני עשתה את הדבר המתבקש והלכה לספריית הוגוורטס ושאלה ספרים על איך להיות גיבור. ואז היא החזירה את הספרים הללו למדפיהם, משום שהיה ברור לחלוטין שאיש מהסופרים לא היה גיבור בעצמו. תחת זאת היא פשוט קראה חמש פעמים ברצף, עד ששיננה כל מילה, את שבעים וחמישה הסנטימטרים שהיו כל האוטוביוגרפיה והעצות לחיים של גודריק גריפינדור. (או לפחות את התרגום לאנגלית; היא עדיין לא ידעה לקרוא לטינית.) האוטוביוגרפיה של גודריק גריפינדור הייתה הרבה יותר *דחוסה* מאשר הספרים שהרמיוני הייתה רגילה לקרוא, הוא השתמש *במשפט אחד* כדי לומר דברים שדורשים שבעים וחמישה סנטימטרים, ואז היה עוד משפט כזה אחריו...

אבל היה ברור ממה שקראה, שבעוד 'התנגדות לסמכות' איננה העיקר בלהיות גיבורה, את לא יכולה להיות גיבורה אם את חוששת מכדי לעשות זאת. והרמיוני גריינג'ר ידעה כעת איך אחרים ראו אותה, והיא ידעה מה אנשים אחרים חושבים שאינה מסוגלת לעשות.

הרמיוני הרימה את שלט המחאה שלה מעט גבוה יותר והתרכזה בלנשום לאט ובמחזוריות במקום להיכנס להיפרוונטילציה עד שתיפול.

"באמת?" אמרה העלמה פירס בקול של התעניינות גלויה. "הן לא יכלו להצביע?"

"אכן," אמרה פרופסור סיניסטר. (שערה של המורה לאסטרונומיה עדיין היה שחור, ופניה הכהות היו חרושות בקמטים אך במעט; הרמיוני הייתה מנחשת שגילה שבעים, אלא -) "אני זוכרת היטב את שמחתה של אימי כשהכריזו על חוק זכות הנשים להיבחר, אם כי לה עצמה לא הייתה זכות לבחור." (מה שאומר שפרופסור סיניסטר הייתה בסביבת המשפחה המוגלגית שלה ב-1918). "וזה לא היה החלק הכי גרוע. מה, רק כמה מאות שנים לפני כן -"

שלושים שניות לאחר מכן כל אלה שלא היו בני-מוגלים, גברים ונשים כאחד, בהו בפרופסור סיניסטר בהבעות המומות לחלוטין. חנה שמטה את השלט שלה.

"וגם זה לא החלק הגרוע ביותר, אפילו לא קרוב," סיימה פרופסור סיניסטר. "אבל אתם רואים לאן דברים מסוג זה עלולים להוביל."

"מרלין יגן עלינו," אמרה פנלופה קלירווטר בקול חנוק. "את רוצה לומר שככה גברים היו מתייחסים אלינו אם לא היו לנו שרביטים להגן על עצמנו?"

"היי!" אמר אחד המדריכים. "זה לא -"

נשמע צחוק אירוני וקצר מכיוונו של פרופסור קווירל. כשהרמיוני הפנתה את ראשה להביט היא ראתה שהמורה להתגוננות עדיין משתעשע בעצלתיים בסיכה, לא טורח להביט בהם, כשאמר, "זהו טבע האדם, העלמה קלירווטר. שלא יהיה לך צל של ספק, את לא היית טובת-לב יותר, לו למכשפות היו שרביטים ולגברים לא היו."

"אני בספק רב!" ירתה פרופסור סיניסטר.

גיחוך קר. "אני חושד שזה קורה יותר משמישהו יעז להציע, במשפחות טהורות-הדם הגאות ביותר. מכשפה בודדה מבחינה במוגל יפה-תואר; וחושבת לעצמה עד כמה קל יהיה להשקות את הגבר בשיקוי אהבה, ובכך שיעריץ אותה בלבד ולחלוטין. ומשום שהיא יודעת שהוא לא יכול להתנגד, אך טבעי שתיקח ממנו מה שתאווה -"

"פרופסור קווירל!" אמרה פרופסור מקגונגל בחדות.

"אני מתנצל," אמר פרופסור קווירל ברוגע, עיניו עדיין מביטות מטה אל הסיכה בידו, "אנחנו עדיין מעמידים פנים שזה לא קורה, אני מתנצל, אם כן."

פרופסור סיניסטר ירתה, "ואני מניחה שקוסמים לא -"

"אתם בנוכחות ילדים, פרופסורים!" שוב פרופסור מקגונגל.

"חלק כן," אמר פרופסור קווירל בשוויון נפש, כאילו דיבר על מזג האוויר. "אם כי באופן אישי, אני לא."

השתררה שתיקה לזמן מה. הרמיוני הרימה את השלט שלה שוב - הוא החליק לכתפה כשהקשיבה. היא מעולם לא חשבה על זה, אפילו לא קצת, ועכשיו היא ניסתה לא לחשוב על זה, והרגישה בחילה בבטנה. היא הביטה לכיוונו של הארי פוטר, בלי לדעת לגמרי מדוע עשתה זאת; והיא ראתה שפניו של הארי היו חסרות תנועה לחלוטין. צמרמורת עברה בגווה לפני שהסיטה את מבטה, לא מהר מספיק כדי לפספס את ההנהון הקטן שהארי הפנה לעברה, כאילו הסכימו על דבר מה.

"אם להיות הוגנת," אמרה פרופסור סיניסטררה לאחר זמן מה, "מאז שקיבלתי את מכתב הקבלה שלי להוגוורטס אני לא זוכרת שנתקלתי בשום דעה קדומה עקב היותי אישה, או שחורה. לא, עכשיו זה רק על היותי בת-מוגלגים. אני מאמינה שהעלמה גריינג'ר אמרה שהיא מצאה את הבעיה רק אצל גיבורות, עד כה?"

לקח להרמיזוני רגע להבין שהיא נשאלה את השאלה הזו, ואז היא אמרה "כן," בקול שצייץ מעט. כל העסק הזה התנפח ונעשה מעט גדול יותר ממה שדמיינה כשהתחילה אותו.

"מה בדיוק בדקת, העלמה גריינג'ר?" שאלה פרופסור ווקטור. היא נראתה מבוגרת יותר מפרופסור סיניסטררה, שעה מתחיל להאפיר מעט; הרמיזוני אפילו לא התקרבה לפרופסור ווקטור עד שהמורה לכשפומטיקה ביקשה ממנה סיבה.

"אמ," אמרה הרמיזוני, קולה עדיין גבוה מעט, "בדקתי את ספרי ההיסטוריה ויש שרות קסמים נשים במספר כמעט זהה לגברים. ואז בדקתי מגוואמפים עליונים והיו קצת יותר קוסמים ממכשפות אבל לא הרבה. אבל אם תסתכלי על אנשים כמו צידי קוסמי אופל מפורסמים, או אנשים שעצרו פלישות של יצורי אופל, או אנשים שהפילו משלטונם אדוני אופל –"

"ועל קוסמי האופל עצמם, כמובן," אמר פרופסור קווירל. כעת המורה להתגוננות הרים את מבטו. "את יכולה להוסיף זאת לרשימה שלך, העלמה גריינג'ר. בינות לאלה הנחשדים כאוכלי מוות אנו יודעים רק על שתי קוסמות, בלטריקס בלק ואלקטו קארו. ואהמר ואומר שרוב הקוסמים יתקשו לציין את שמה של גבירת אופל מלבד באבא יאגה."

הרמיזוני פשוט בהתה בו.

לא ייתכן שהוא –

"פרופסור קווירל," אמרה פרופסור ווקטור, "מה אתה רומז בדיוק?"

המורה להתגוננות הרים את הסיכה כך שאותיות הזהב של ח"ק-גש"ם פנו לעברם, ואמר, "גיבורים," ואז סובב את הסיכה כדי להראות את צידה האחורי הכסוף ואמר, "קוסמי אופל. אלה קריירות דומות אליהן נמשכים אנשים דומים, ולא ניתן לשאול מדוע מכשפות צעירות מתרחקות מנתיב אחד מבלי לשקול את ההשתקפות שלו."

"הו, עכשיו אני מבינה!" אמרה טרייסי דייוויס, מדברת בכזו פתאומיות עד שהרמיזוני קפצה. "אתה מצטרף למחאה שלנו משום שאתה מודאג שלא מספיק בנות נעשות מכשפות אופל!" ואז טרייסי ציחקקה, מה שהרמיזוני לא הייתה מצליחה לעשות ברגע זה גם לו הייתה מקבלת מיליון לירות שטרלינג בתמורה לכך.

על פניו של פרופסור קווירל היה חצי חיוך כשאמר, "לא באמת, העלמה דייוויס. למען האמת לא אכפת לי מדברים מסוג זה ולו בזית. אבל אין טעם למנות את המכשפות מבין שרי הקסמים ושאר אנשים רגילים שכאלה שחיים חיים רגילים, כשגריןדלוולד ודמבלדור וזה-שאין-לנקוב-בשמו היו גברים כולם." אצבעותיו של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל סובבו את הסיכה בעצלתיים, הופכות אותה שוב ושוב. "מצד שני מעטים האנשים שעושים משהו מעניין בחייהם. מה אכפת לך אם הם רובם מכשפות או רובם קוסמים, כל עוד את לא אחת מהם? ואני חושד שלא תהיי אחת מהם, טרייסי דייוויס; משום שעל אף שאת שאפתנית, אין לך שאיפות."

"זה לא נכון!" אמרה טרייסי בתרעומת. "ומה זה אומר?"

פרופסור קווירל התיישר ממקום הישענו על הקיר. "מויינת לבית סלית'רין, העלמה דייוויס, ואני מצפה שתיאחזי בכל הזדמנות לקידום שתיפול לידייך. אבל אין זו שאיפה גדולה שאת מונעת להשיג, ואת לא תיצרי לך הזדמנויות משלך. לכל היותר תטפסי את דרכך מעלה להיות שרת הקסמים, או לתפקיד רם אחר של חוסר חשיבות, ולעולם לא תנתצי את כבלי קיומך."

ואז מבטו של פרופסור קווירל סטה מטרייסי, והוא הביט בה, העיניים הכחולות החיוורות בוהות בה בעוצמה נוראה – "אמרי לי, העלמה גריינג'ר. האם לך יש שאיפות?"

"פרופסור –" צייץ קולו הגבוה והחמור של פרופסור פליטיק, ואז קולו של ראש הבית שלה נקטע, ומזווית ראייתה הרמיוני ראתה שהארי הניח את ידו על כתפו של פרופסור פליטיק והניד בראשו, נראה מבוגר ביותר.

הרמיוני הרגישה כמו צבי שנלכד באור הפנסים.

"מה הניע אותך לנתץ את כבלייך, העלמה גריינג'ר?" שאל המורה להתגוננות, עדיין מביט בה ישירות. "למה לקבל ציונים טובים בשיעור זה כבר לא מספיק? האם את מחפשת אחר גדולה אמיתית? האם אינך מרוצה מפן כלשהו בעולם, וברצונך לברוא אותו מחדש על פי רצונך? או שמא כל זה אינו אלא משחק ילדים בעבורך? אתאכזב למדי אם מטרת כל זה היא להתחרות בהארי פוטר."

"אני –" אמרה הרמיוני, קולה כה גבוה עד שעשה מעין צליל צפצוף, אבל אז היא לא הצליחה לחשוב על שום דבר לומר.

"את רשאית לקחת רגע למחשבה, אם תרצי," אמר פרופסור קווירל. "העמידי פנים שזהו חיבור לשיעורי בית, חמישה עשר סנטימטרים ליום חמישי. שמעתי שאת רהוטה למדי בדברים מסוג זה."

כולם הביטו בה.

"אני –" אמרה הרמיוני. "אני לא מסכימה עם שום דבר שאמרת הרגע, בשום שלב."

"יפה אמרת," נשמע קולה החד של פרופסור מקגונגל.

מבטו של פרופסור קווירל לא רעד. "אין אלה חמישה עשר סנטימטרים, העלמה גריינג'ר. משהו מניע אותך להתנגד להכרעתו של המנהל ולקבץ לך תומכים מסביבך. אולי זהו משהו שאת מעדיפה שלא לדבר עליו בקול?"

הרמיוני ידעה שהתשובה הנכונה לא תרשים את פרופסור קווירל, אבל הייתה זו התשובה הנכונה, אז היא אמרה אותה. "אני לא חושבת שצריך שאיפות בשביל להיות גיבור," אמרה הרמיוני. קולה רעד אך לא נשבר. "אני חושבת שפשוט צריך לעשות את הדבר הנכון. והם לא התומכים שלי, הם החברים שלי."

פרופסור קווירל נשען שוב כנגד הקיר. חצי-החיוך נמוג מפניו. "רוב האנשים אומרים לעצמם שהם עושים את הדבר הנכון, העלמה גריינג'ר. הם לא עולים בכך מעל הרגיל."

הרמיוני נשמה שתי נשימות עמוקות, מנסה להיות אמיצה. "זה לא קשור ללהיות לא רגיל," היא אמרה באיתנות ככל שהצליחה. "אבל אני חושבת שאם מישהו מנסה לעשות את הדבר הנכון, שוב ושוב, והוא לא עצלן מכדי לעשות את כל העבודה שזה דורש, והוא חושב על מה שהוא עושה, והוא אמיץ מספיק לעשות זאת אפילו כשהוא מפחד –" הרמיוני עצרה לרגע, עיניה קופצות לטרייסי ולדפני, "והוא מתכנן בחוכמה איך לעשות זאת – והוא לא פשוט עושה מה שאנשים אחרים עושים – אז אני חושבת שמישהו כזה כבר יסתבך במספיק צרות."

חלק מהבנים והבנות גיחכו, כפי שעשתה פרופסור מקגונגל, שנראתה מלאת אירוניה וגאווה בו בזמן.

"ייתכן שאת צודקת בקשר לכך," אמר המורה להתגוננות, עיניו עצומות-למחצה. הוא השליך להרמיוני את הסיכה, והיא תפסה אותה מבלי לחשוב. "תרומתי למטרה שלך, העלמה גריינג'ר. אני מבין שהן שוות שני חרמשים."

המורה להתגוננות פנה והלך בלי מילה נוספת.

"חשבתי שאני עומדת להתעלף!" התנשמה חנה לאחר שצעדיו נמוגו, והיא שמעה חלק מהבנות האחרות נושפות או מורידות את השלטים שלהן לרגע.

"כן יש לי שאיפות!" אמרה טרייסי, שנראתה כמעט על סף דמעות. "אני - אני אברר מה הן עד מחר, אבל אני בטוחה שיש לי לפחות אחת!"

"אם את באמת לא יכולה לחשוב על שום דבר," אמרה דפני, טופחת בניחוחם על כתפה של טרייסי, "פשוט לכי על 'להשתלט על העולם' הישן והטוב."

"היי!" אמרה סוזן בחדות. "אתן אמורות להיות גיבורות עכשיו! זה אומר שאתן צריכות להיות טובות!"

"לא, זה בסדר," אמרה לבנדר, "אני די בטוחה שגנרל כאוס רוצה להשתלט על העולם והוא סוג של בחור טוב."

שיחות נוספות התנהלו מעבר לקו המפגנים. "בחיי," אמרה פנלופה קלירווטר. "אני חושבת שזה המורה להתגוננות מפני כוחות האופל הרשע באופן הגלוי ביותר שהיה לנו אי פעם."

פרופסור מקגונגל השתעלה באזהרה, והמדריך הראשי אמר, "לא היית בסביבה בתקופה של פרופסור ברני," מה שגרם לכמה אנשים להתעוות.

"פרופסור קווירל רק מדבר ככה," אמר הארי פוטר, אם כי הוא נשמע פחות בטוח מאשר קודם. "זאת אומרת, תחשבו על זה, הוא לא עושה שום דבר כמו מה שפרופסור סנייפ עושה -"

"מר פוטר," צייץ פרופסור פליטיק, קולו מנומס ופניו חמורות סבר, "למה ביקשת ממני לשמור על שתיקה?"

"פרופסור קווירל בחן את הרמיוני כדי לראות האם הוא רוצה להיות הקוסם הזקן המסתורי שלה," אמר הארי. "מה שבכלל לא היה עובד בכל מקרה, צורה, או דרך, אבל היא הייתה חייבת לענות בשם עצמה."

הרמיוני מצמצה.

ואז הרמיוני מצמצה שוב, כשהבינה שהיה זה פרופסור קווירל שהיה הקוסם הזקן המסתורי של הארי פוטר, ובכלל לא דמבלדור, וזה ממש לא סימן טוב -

קול אבנים מילא את מבואת האבן הקטנה, והרמיוני, עצביה כבר מרוטים, הסתובבה מהר וכמעט שמטה את שלט המחאה שלה כשידה השנייה צללה אל שרביטה.

הגרגויילים פסעו הצידה, האבן הזורמת מרעישה כמו סלע בעודה נעה כמו בשר. הדמויות הענקיות והמכוערות המתינו רק רגע, עיניים אפורות ומתות בוהות במשמרת דוממת. ואז הגרגויילים הגדולים קיפלו את כנפיהם

ונעו בחזרה למקומם, האבן הזורמת לא משנה את חיצוניותה כלל כשעברה מגמישות לחוסר תנועה, והפתח הקטן באבני הוגוורטס נסגר שוב.

לפני כולם, עוטה גלימות בצבע סגול בהיר שבטח נראו מזויעות רק לבן-מוגלגים, עמדה דמותו המיתמרת של אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור, מנהל הוגוורטס, הכושף הראשי של הקסמהדרין, המגוואמפ העליון של קונפדרציית הקוסמים הבינלאומית, מביס אדון האופל גרינדלוולד ומגן בריטניה, מגלה תריסר השימושים לדם דרקונים, הקוסם החזק ביותר שחי כיום; והוא הביט בה, הרמיוני ג'ין גריינג'ר, גנרל עוצבת אור-השמש שגדלה לאחרונה, שקיבלה את הציונים הטובים ביותר בשכבה שלה, ושהכריזה על עצמה כגיבורה.

אפילו השם שלה היה קצר משלו.

המנהל חיך אליה בטוב לב, עיניו מוקפות הקמטים נוצצות בעליצות מאחורי משקפי חצי-הסתר שלו, ואמר, "שלום, העלמה גריינג'ר."

הדבר המפחיד הוא שזה לא התקרב ללהיות מפחיד כמו לדבר עם פרופסור קווירל. "שלום, המנהל דמבלדור," הרמיוני אמרה עם לא יותר מרעד קל בקולה.

"העלמה גריינג'ר," אמר דמבלדור, נראה רציני יותר כעת, "אני חושב שלי ולך יש אי הבנה מסוימת. לא התכוונתי לרמוז שאינך יכולה, או שאין עליך להיות גיבורה. בהחלט לא התכוונתי לרמוז שאין על מכשפות להיות גיבורות באופן כללי. אלא שאת... צעירה מעט, מכדי לחשוב על דברים כאלה."

הרמיוני לא הצליחה לעצור את עצמה והעיפה מבט לעבר פרופסור מקגונגל, וראתה שפרופסור מקגונגל מחייכת לעברה חיוך מעודד - או שחייכה לעבר שניהם חיוך כלשהו, בכל מקרה - אז הרמיוני השיבה את מבטה אל המנהל ואמרה, הרעד הקל שבקולה מתחזק מעט, "מאז שנעשית למנהל לפני ארבעים שנה, היו אחד עשר תלמידים שסיימו את לימודיהם בהוגוורטס ונעשו גיבורים, אני מתכוונת לאנשים כמו לופ קזאריל וכולי, ועשרה מתוכם היו בנים. סימורין לינדרוואל הייתה המכשפה היחידה."

"המ," אמר המנהל. על פניו הייתה הבעה מהורהרת; לפחות נראה שהוא חושב על זה. "העלמה גריינג'ר, מעולם לא הייתי מאלה שמסכמים מספרים שכאלה. פעמים רבות קל יותר למנות מאשר להבין. אנשים טובים רבים יצאו מהוגוורטס, מכשפות וקוסמים גם יחד; אלה ששמן יצא כגיבורים הם סוג אחד של אנשים טובים, ואולי לא הסוג הרם ביותר. לא ספרת את אליס לונגבוטום או את לילי פוטר בחשבון שלך... אבל נשים זאת בצד. אמרי לי, העלמה גריינג'ר, האם מנית כמה גיבורים יצאו מהוגוורטס בארבעים השנים שלפניי? משום שבתקופה ההיא אני יכול להיזכר רק בשלושה הקוראים להם כיום גיבורים; ובין השלושה הללו, אף לא מכשפה אחת."

"אני לא מנסה לומר שזה רק אתה!" אמרה הרמיוני. "רק שאני חושבת שאולי הרבה אנשים, כמו המנהלים לפניך, אולי אפילו כל החברה שלך והכל, פשוט מרפים את ידיהן של בנות."

הקוסם הזקן נאנח. עיניו הביטו רק בה מאחורי חצאי-הסתר שלהן, כאילו היו האנשים היחידים במקום. "העלמה גריינג'ר, ייתכן שניתן לרפות ידיהן של מכשפות מלהיעשות אמניות לחשים, או שחקניות קווידיץ', או אולי אפילו הילאיות. אבל לא גיבורות. אם משהו נועד להיות גיבור, גיבור הוא יהיה. הוא ילך דרך אש וישחה דרך קרח. סוהרסנים לא יעצרו בעדו, גם לא מות רעים, וכך גם ריפוי-ידיים."

"טוב," אמרה הרמיוני, ועצרה, נאבקת עם המילים. "טוב, אני מתכוונת... מה אם זה לא באמת נכון? כלומר, לי נראה שאם אתה רוצה שיותר מכשפות יהיו גיבורות, אתה צריך ללמד אותן גיבורות."

"בנים ובנות רבים הינם גיבורים בחלומותיהם", אמר דמבלדור בשקט. הוא לא הביט באף אחת מהבנות האחרות, רק בה. "מעטים יותר בעולם הערות. רבים עמדו על שלהם וניצבו מול האפלה כשבאה לקחת אותם. מעטים יותר חיפשו את האפלה והכריחו אתה להתייצב מולם. אלה חיים קשים, לעיתים בודדים, לעיתים קרובות קצרים. לא אמרתי לאיש לסרב לקריאה הזו, אך לא ארצה להרבות את מספרם."

הרמיוני היססה; היה משהו בפנים חרושות הקמטים שעצר אותה, כמו רמז לכל הרגש שלא נראה, שנים על גבי שנים של רגש...

אולי אם היו יותר גיבורים, החיים שלהם לא יהיו כה בודדים, או כה קצרים.

היא לא הצליחה להכריח את עצמה לומר זאת, לא לו.

"אבל העניין בטל", אמר הקוסם הזקן. הוא חיך, בצער-מה, היא חשבה. "העלמה גריינג'ר, לא ניתן ללמד גבורה כפי שניתן ללמד לחשים. אינך יכולה להטיל חיבור של שלושים סנטימטרים בנושא של כיצד להמשיך כאשר אין עוד תקווה. אינך יכולה לאמן תלמידים מתי לעמוד על שלהם ולומר למנהל שהוא עושה טעות. גיבורים נולדים, לא מתחנכים. ומאיזו סיבה שלא תהיה, יותר מהם נולדים בנים מאשר בנות." המנהל משך בכתפיו, כאילו לומר שלו אין מה לעשות בנידון.

"אמ", אמרה הרמיוני. היא לא הצליחה לשלוט בעצמה והעיפה מבט לאחור.

פרופסור סיניסטר נראתה מלאת תרעומת. וזה לא נכון שכולם הביטו בה כאילו היא מתנהגת בטיפשות, כמו שהחלה לדמיין כשהקשיבה לדמבלדור.

הרמיוני פנתה בחזרה להביט בדמבלדור, נשמה נשימה עמוקה, ואמרה, "ובכן, אולי אנשים שהולכים להיות גיבורים, יהיו גיבורים ולא משנה מה. אבל אני לא רואה איך משהו יכול לדעת זאת, חוץ מלומר זאת לאחר מעשה. וכשאני אמרתי לך שאני רוצה להיות גיבורה, לא היית מעודד במיוחד."

"מר פוטר", אמר המנהל ברוגע. עיניו לא עזבו את שלה. "בבקשה ספר לעלמה גריינג'ר על התרשמותך מהפגישה הראשונה שלנו. האם היית אומר שהייתי מעודד? אמור את האמת."

השתררה שתיקה.

"מר פוטר?" נשמע קולה של פרופסור ווקטור מאחוריה, נשמע מבולבל.

"אמ", אמר קולו של הארי ממקום רחוק יותר מאחוריה, נשמע מסוייג למדי. "אמ... ובכן, במקרה שלי המנהל העלה באש תרנגולת."

"הוא מה?" פלטה הרמיוני, אלא שכמה אנשים נוספים קראו דברים באותו הזמן אז היא לא הייתה בטוחה שמישהו שמע אותה.

דמבלדור המשיך להביט בה, נראה רציני לגמרי.

"לא ידעתי על פוקס", אמר קולו של הארי במהירות, "אז הוא אמר לי שפוקס הוא עוף-חול בזמן שהצביע על תרנגול שעמד על הכן של פוקס כדי שאחשוב שזה פוקס, ואז הוא העלה את התרנגול באש - והוא גם נתן לי את הסלע הגדול הזה ואמר לי שהוא היה שייך לאבי ושאני צריך לסחוב אותו לכל מקום -"

"אבל זה משוגע!" פלטה סוזן.



שקט פתאומי השתרר.

המנהל הפנה את מבטו לאיטו כדי להביט בסוזן.

"אני -" אמרה סוזן. "התכוונתי - אני -"

המנהל נשען מטה עד שניצב פנים-אל-פנים מול הילדה הצעירה.

"לא התכוונתי -" אמרה סוזן.

דמבלדור הצמיד אצבע לשפתיו והניע אותה מעלה ומטה, משמיע צליל בוזיבל-בוזיבל-בוזיבל.

המנהל התיישר ואמר, "ובכן, גיבורות טובות, היה נחמד לדבר איתכן, אך אויה, נותרו עוד דברים רבים לעשות היום. עם זאת, תנוח דעתכן שהנני בלתי מובן לכולם, לא רק למכשפות."

הגרגויילים פסעו הצידה, האבן הזורמת מרעישה כמו סלע בעודה נעה כמו בשר.

הדמויות הענקיות והמכוערות המתינו רק רגע, עיניים אפורות ומתות בוהות במשמרת דוממת, בעוד אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור, מחייך באותו טוב-לב כמו כשיצא לראשונה ממשרדו, צעד בחזרה אל הקסמת המדרגות האינסופיות.

ואז הגרגויילים קיפלו את כנפיהם וחזרו למקומם הקודם, ורק קול "בווא-הא-הא!" עוד הידהדד לפני שהפתח נסגר.

השתררה שתיקה ארוכה.

"הוא באמת העלה באש תרנגול?" שאלה חנה.

---

השמונה המשיכו במחאתן אפילו לאחר מכן, אבל אם לומר בכנות המרץ שלהן נעלם.

כן הובהר, לאחר כמה שאלות זהירות מפרופסור פליטיק, שהארי פוטר לא הריח את התרנגול בוער. מה שאומר שכנראה הוא היה חלוק נחל או משהו, שהפך בשינוי-צורה לתרנגול ונסגר בתוך לחש גבול כדי לוודא ששום עשן לא יצא לאוויר - גם פרופסור פליטיק וגם פרופסור מקגונגל הדגישו היטב שאיש לא ינסה זאת בלי השגחתם.

אבל עדיין...

אבל עדיין... מה?

הרמיוני אפילו לא ידעה מה עדיין.

אבל עדיין.

אחרי הרבה מבטים מוחלפים בין בנות שאיש מהן לא רצתה להיות הראשונה שתאמר זאת, הרמיוני הכריזה שהמחאה נגמרה, והמבוגרים והבנים עצבו.

"אתן לא חושבות שהתנהגנו בחוסר הגינות כלפי דמבלדור, נכון?" שאלה סוזן כשהגיבורות הלכו משם לקול שמונה זוגות רגליים צועדות על מרצפות האבן של מסדרונות הוגוורטס. "כלומר, אם הוא באמת משוגע כלפי כולם ולא רק כלפי מכשפות אז זו לא אפלייה, נכון?"

"אני לא רוצה יותר למחות נגד המנהל," אמרה חנה בחולשה. הילדה ההפלפאפית נראתה לא יציבה מעט. "לא אכפת לי מה פרופסור מקגונגל אומרת על כך שהוא לא יזקוף את זה לחובתנו, זה פשוט יותר מדי בשביל העצבים שלי."

לבנדר נחרה. "אני מניחה שאת לא תחסלי צבאות של חיז"לים בזמן הקרוב -"

"תפסיקי עם זה!" אמרה הרמיוני בחדות. "תראו, כולנו צריכות ללמוד איך להיות גיבורות, נכון? זה בסדר אם מישהי לא יודעת על ההתחלה."

"המנהל לא חושב שאפשר ללמוד את זה," אמרה פדמה. פניה של הילדה הרייבנקלאית היו מהורהרות, צעדיה מדודים בעודה מהלכת במסדרון. "המנהל אפילו לא חושב שזה רעיון טוב."

דפני צעדה בגב ובראש זקופים, נראית כמו 'גברת צעירה ומהוגנת' בגלימות הוגוורטס הפשוטות שלה יותר מכפי שהרמיוני הייתה יכולה בשמלה הרשמית הטובה ביותר שלה. "המנהל," אמרה דפני בקול מדויק, נעליה משמיעות נקישות חדות וקשות כנגד הרצפה, "חושב שאנחנו חבורה של ילדות שטות המשחקות במשחקים, ושיום אחד הרמיוני אולי תהיה סייד-קיק טובה אבל שאנחנו חסרות תקווה."

"האם הוא צודק?" שאלה פרוואטי. פניה של הילדה הגריפינדורית היו רציניות מאוד, מה שגרם לה להיראות הרבה יותר כמו התאומה שלה מבדרך כלל. "זאת אומרת צריך לשאול את זה -"

"לא!" ירקה טרייסי. הילדה הסלית'רינית שיחרה לטרף במסדרונות הוגוורטס ונראתה כאילו היא מוכנה להרוג מישהו, כמו גירסה מיניאטורית ונשית של סנייפ. מכל הבנות, טרייסי הייתה זו שהרמיוני הכירה הכי פחות. הרמיוני דיברה עם לבנדר פעם אחת לפני כן, אבל היא מעולם לא ראתה את טרייסי למעט בקצה שרביטה במהלך קרב, עד שהסלית'רינית קפצה מהספה שלה להתנדב. "אנחנו נראה לו! אנחנו נראה לכולם!"

"אוקיי," אמרה סוזן, "זה היה מרושע בוודאות -"

"לא," אמרה לבנדר, "זה מוטו של לגיון הכאוס, למעשה. אלא שהיא לא עשתה את הצחוק המטורף."

"נכון," אמרה טרייסי, קולה נמוך ואפל. "הפעם אני לא צוחקת." הילדה המשיכה לשחר לטרף במסדרון, כאילו הייתה לה מוזיקה דרמטית שרק היא הייתה מסוגלת לשמוע.

(הרמיוני החלה לתהות מה בדיוק למדו הצעירים הנוחים להשפעה של לגיון הכאוס מהארי פוטר.)

"אבל - כלומר -" אמרה פרוואטי. על פניה עדיין הייתה הבעה מהורהרת. "כלומר, אתן יכולות לראות למה המנהל יחשוב שאנחנו רק ילדות קטנות ושטות, נכון? מה הקשר בין מחאה מחוץ למשרד המנהל ובין להפוך לגיבורות?"

"הא," אמרה לבנדר, נראית מהורהרת בעצמה. "זה נכון. אנחנו צריכות לעשות מעשה גיבורים. כלומר גיבורות."

"אמ -" אמרה חנה, מה שביטא די במדויק את רגשותיה של הרמיוני בנושא.

"ובכן, " אמרה פרוואטי, "כולכן כבר הייתן במסדרון האסור של דמבלדור בקומה השלישית? זאת אומרת, כולם בגריפינדור כבר עברו בו -"

"רגע אחד!" אמרה הרמיוני בייאוש. "אני לא רוצה שתעשו משהו מסוכן!"

השתררה שתיקה בעוד כולן הביטו בהרמיוני, שהבינה, הרבה יותר מדי מאוחר, מדוע דמבלדור לא רצה שכל השאר יהיו גיבורים.

"אני לא חושבת שאת יכולה להיות גיבורה אם לעולם לא תעשי משהו מסוכן, " ציינה לבנדר בהיגיון.

"חוץ מזה, " אמרה פדמה, מבט שוקל על פרצופה. "כולם יודעים ששום דבר באמת רע לא קורה בהוגוורטס, נכון? לתלמידים, אני מתכוונת, לא למורים להתגוננות. יש לנו את כל לחשי ההגנה העתיקים הללו וכולי."

"אמ - " אמר שוב חנה.

"כן, " אמרה פרוואטי, "הדבר הכי גרוע שיכול לקרות הוא שנאבד כמה נקודות בית או משהו, ויש שתיים מאיתנו מכל בית אז זה ייצא מאוזן."

"בחיי, זה מבריק, הרמיוני!" אמרה דפני בנימה של תדהמה גדולה. "סידרת את זה כך שנוכל לעשות כל דבר! ואפילו לא הבחנתי בתוכנית הערמומית שלך עד עכשיו!"

"אמ - " אמרו הרמיוני, חנה, וסוזן.

"טוב!" אמרה פרוואטי. "אז עכשיו הגיע הזמן שלנו להפוך לגיבורות באמת. אנחנו נלך לחפש את האפלה -"

"ונגרום לה להתייצב בפנינו -" אמרה לבנדר.

"ונלמד אותה לפחד, " אמרה טרייסי דייוויס בנימה קודרת.